

Антон Івахнов

ОСТАННЯ ДУША

(містична історія)

УДК 821.161

І23

Івахнов Антон

І23 Остання душа : містична історія. — Київ : Видавництво Ліра-К, 2022. — 186 с.

ISBN 978-617-520-179-4

Невідомий катаклізм знищив усю цивілізацію на планеті. 13-річна дівчинка залишилася зовсім сама. Вона намагається вижити й виконати своє призначення в постапокаліптичному світі, де панують страх, агресія та смерть.

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-179-4

© Івахнов Антон, 2022

© Видавництво Ліра-К, 2022

*Присвячується моїй сім'ї —
з любов'ю та безмежною вдячністю...*

Частина I

~~~~~  
~~~~~

І відтепер не будуть сильними і піднесеними ті, які володіють землею, і не будуть в змозі бачити обличчя святих, бо світло Господа духів сяятиме на обличчях святих і праведних, і обраних. І сильні царі загинуть тоді і будуть віддані в руки праведних і святих. І з того часу ніхто не буде молити Господа духів про милість, бо життя людей закінчиться.

Із першої причті Єноха

Маленька дівчинка дивилася на багаття, що догоряло, і бачила своє відображення. А може, їй просто так здавалося. Поруч на брудній ковдрі, скоцюбившись, лежав і постогнував її старший брат. Він марив два або три дні – дівчинка збилася з ліку.

Вона зняла подерту рукавичку й обережно доторкнулася долонею до лоба брата. Він був неприємно липким і гарячим.

– Води, – ледь чутно прошепотів брат.

Лу, так звали дівчинку, дістала з рюкзака пластикову пляшку, уважно подивилася на зеленувату рідину, що хлюпала всередині, відгвинтила кришку й піднесла до губів брата. Хлопець закашлявся, із заплющених очей дві краплини поповзли блідими запалими щоками.

Він кашляв до хрипоті.

Дівчинка продовжувала дивитися на агонію, тримаючи пляшку тремтливими руками. Будучи зовсім дитиною, вона не знала, як допомогти. Їй було всього тринадцять років.

Багаття догоряло, і вона підкинула хмизу.

Лу вилізла зі сховища, що було їм за нічліг, і попрямувала до найближчого напіврозваленого будинку з недобудованим дахом. Обережно залізла через отвір у стіні й відшукала кілька ламаних дощок.

Макс, так звали брата, тремтів, коли дівчинка повернулася.

– Лу, де мама? Поклич її швидше, – марив він.

Уривчасте дихання то частішало, то послаблювалося, закінчуючись глибоким шумним вдихом.

Лу витерла хустинкою спітнілий лоб Макса.

Вона витягла пляшку з водою. На дні залишалося трохи тьмяної рідини. Лу струснула пляшку, піднімаючи з дна скаламучені темно-зелені пластівці, і уважно спостерігала, поки вони заспокоються й осядуть. Пластівці нагадали їй сніжинки скляної новорічної кулі.

Дівчинка спробувала напоїти брата, але той тільки крутив головою в забутті. Лу зараз хотілось одного: скоріше б Макс одужав і встав на ноги, щоб вони могли піти. Забратися з цього забутого Богом місця й вирушити до кращого життя, тепла, сонця й чистого неба.

Макс повільно повернувся до сестри, взяв її руку й стиснув, що є сили. Дівчинка зойкнула й спробувала вирватися, але брат тримав міцно. Отямившись, він уважно подивився їй в очі. Частина болю, якого він зазнавав, передалася Лу, і вона відчула це всім своїм нутром.

– Прости мені, рідна, – сказав він на видиху, – я не хочу йти, але сили залишають мене. Прости за все, сестричко.

Він зумів домовитися й зайшовся сухим надсадним кашлем.

Серце Лу кричало: «Не йди, не вмирай, не залишай мене саму в цьому жахливому світі!» Їй хотілося обійняти брата

й ніколи не відпускати, але руки не слухалися. Вона безсило опустила на коліна, розгублено вдивляючись у чорну порожнечу перед собою.

За весь час Лу не зронила ні звуку: вона перестала говорити в той же вечір, коли пішла з життя мама. За мамою покинули цей світ бабуся з дідусем, потім батько. Говорили про спалах невідомого смертельного вірусу, але дівчинка не пам'ятала деталей. Усе, як у тумані. Залишилися тільки вони з братом.

Макс затих і, важко дихаючи, повільно відвів помутнілий погляд. Лу трималася до останнього, але таки не стрималась і вперше за кілька місяців розридалася. Сльози котилися по щочках великими горошинами. Вона кинулася на груди найближчій людині, і худеньке тіло затрусилося від плачу.

Лу хлипала й цілувала тонкі бліді руки брата, а той лише холодно й відсторонено дивився вбік.

Знесилившись, дівчинка задрімала. Її наснилося, як сім'я гуляє набережною міста. Лу тримає тата за руку і їсть морозиво. Вони щасливі й безтурботні. Надривно гуде далекий пароплав, крики птахів, легкий теплий вітер приємно пестить обличчя. Мама бере її на руки, обіймає, а брат ніжно куйовдить волосся. Лу сміється від радості. Уся родина разом.

Лу посміхалася уві сні.

* * *

Дівчинка прокинулася від холоду. Її морозило. Макс зайшовся кашлем, різко вигнувся й затих. Дівчинка піднесла долоню до напіввідкритого рота брата – дихання немає. Притулилася вухом до грудної клітки – серцевих ударів не чути.

Лу не заплакала, було зовсім не страшно. Вона провела рукою по блідому худому лиці Макса. У голові – ніяких думок, тільки темна чорнильна пляма повільно огортає навколишню дійсність.

Маленька дівчинка ще не усвідомила, що сталося. Вона з головою вкрилася ковдрою й провалилася в сон. Коли прокинулася, вогнище згасло, залишивши легкий димок і чорний попіл. Брат лежав у тій самій напруженій позі, з розплющеними очима. Його погляд став безглуздим, застиглим, нерухомим, а риси обличчя загострилися, набувши землистого відтінку.

Дівчинка відвела погляд, злякавшись, що брат заговорить до неї. Внутрішній голос швидко шепотів слова молитви. Мама навчила її, ще шестирічну дівчинку, тим божественним словам і наставляла читати їх і в горі, і в радості.

«Чому Макс пішов, а мене не взяв із собою? – думала дівчинка. – Усі пішли, а я залишилася. Залишилася сама. Чому? Господи, якщо ти є, скажи! Мама говорила, що потрібно дякувати тобі за все, що ти даєш і посилаєш. Так за що тобі дякувати, якщо ти лише забираєш?»

Лу беззвучно розридалася, закривши очі руками й важко дихаючи. Почуття втрати стало нестерпним.

А потім прозріла. В одну мить. Як же вона раніше не здогадалася! Здається, є місце, де можна шукати сенс. Усе набагато простіше, ніж вона думала.

Дівчинка поповзом вибралася зі сховища й побігла до недобудованої, наскрізь продуваної вітром п'ятиповерхової споруди. Будинок пильно спостерігав за нею темними очницями сірих склопластикових рам. Вхідні двері були зняті з петель і недбало кинуті. Лу впевнено увійшла в темряву під'їзду. Під ногами захрустіли дрібні камінці упереміш із битим склом. Повіяло протягом, у ніздрі вдарила вогкість і неприємний гнильний запах, але дівчинка не зупинилася. Східцями вона піднялася на горішні поверхи й вибігла на балкон.

Бетонний майданчик тут густо поріс замшилою травою. Дівчинка схопилася за товсті довгі гілки й вилізла на карниз. Важко дихаючи, вона поставила ногу на вузький виступ у стіні, думаючи, що чинить правильно, поки не подивилася вниз. Висота

гіпнотизувала. Підкрався страх, схожий на чорного мерзенного павука. Липкою павутиною він паралізував дівчинку, міцно утримуючи бридкими волохатими лапами. Лу не ворушилася, боячись зробити хоча б крок.

«Ну, давай! Зроби це! Зроби! Чого ти чекаєш? Лише один бісів крок, адже це так просто!»

У голові паморочилося. Дівчинка спробувала зробити крок у порожнечу, нога повільно піднялася і завмерла на півдорозі. Лу чітко почула, як хтось кличе її. У голосі було щось знайоме, і це протверезило її, вивело із заціпеніння. Вона обернулася. Нікого.

Лу опустила на підлогу балкона й заплакала. Її худа спина тряслася в конвульсіях і риданнях.

Щось тепле й приємне торкалося її голови, м'яко погладжувало волосся й спину. Дівчинка розплющила очі. Перед нею сидів брат. Він ніжно перебирав її руді сколошкані кучері, пильно дивлячись в очі.

«Максе, ти живий?» – подумала дівчинка, схлипуючи.

«Лу, я прийшов попрощатися», – сказав він. – *Я йду в інший світ, полишаю тебе, дорога. А ти повинна жити далі. Чуєш? Пообіцяй мені».*

Вони не промовили жодного слова, але прекрасно розуміли один одного. Тіло брата випромінювало ніжно-блакитне світло. Його бліде, як крейда, обличчя здавалося ще гарнішим.

«Навіщо мені жити, якщо поруч немає вас? Ні мамі, ні тата, ні тебе. Я не хочу залишатися сама».

«Ти не сама. Ми будемо супроводжувати тебе».

«Але я не хочу жити без тебе».

«Ти повинна, моя рідна, тому що ...», – говорив брат, але дівчинка вже не розбирала слів, поступово провалюючись у дрімоту.

У її сні Макс ніжно гладив волосся, продовжуючи з любов'ю шепотіти приємні слова. Вона спала, їй давно не було так добре і приємно.

Трохи надії оселилося в її змученому серці.

2

Ілюзорний спокій у кімнаті порушує шипіння густої олії в прозорій ємності лампи. За вузьким столом, зігнувшись, сидить чоловік. Із глибоких зморщок на смаглявому обличчі, зі згорбленої спини й вузлуватих пальців можна зрозуміти, що він давно не молодий.

Він пише похапцем. Чорнильні рядки один за одним з'являються на широкому листі. Його рухи плутані й різкуваті. Старий помітно квапиться. Вкрай важливо закінчити розпочате просто зараз. Він раз по раз упівголоса перечитує текст, буркочучи собі під ніс і підносячи написане впритул до очей. Окулярів він не носить.

Старий на секунду перестає писати й різко обертається в бік дверей, прислухаючись. Йому вчувається рипіння мостин у коридорі, і суха рука завмирає в напруженому очікуванні. Чорнильна крапля висить на кінчику довгого пера і, завмерши на мить, зривається, розбиваючись на десятки дрібних часточок. Темна безформна пляма розпливається по жовтуватій паперовій поверхні.

Старий сторожко прислухається, намагаючись зрозуміти малюнок звуку за дверима. Здалося. Шумно видихнувши, він продовжує поспіхом водити рукою. Він розуміє, що часу залишилося катастрофічно мало.

Відклавши перо, він кілька секунд розглядає пляму. Дме на чорнильні сліди й акуратно згортає лист учетверо. Із важкого ящика дістає чистий конверт без марок.

Обертається. За дверима виразно чується шарудіння.

Старий, важко зітхнувши, піднімається. Лампа злегка чадить, наповнюючи навколишній простір тьмяними й млявими тінями.

Химерні відображення небагатого оздоблення кімнати танцюють на стіні в неприродному світлі. Серед розпливчастих і сіруватих тіней, окрім маленького згорбленого силуету старого, раптово з'являється ще один. Силует чоловіка. Набагато більший і вищий.

Старий скрикує й відсахується.
– Ти?!
– Як бачиш!
– Але, як ти знайшов мене?
– Для нас немає нічого неможливого!
– Що тобі потрібно?
– Ім'я наступного.
– Я не можу назвати його. Нехтування канонами може спричинити непоправні наслідки.
– Я знаю правила, але маю намір порушити їх.
– Можна порушити правила, але систему не змінити.
Це останнє, що говорить старий. Зігнутий і виснажений, він повільно осідає на підлогу, тримаючись руками за горло. Конверт падає додолу.
Старий не дихає.
Чоловік піднімає конверт з підлоги й ховає його в кишеню. Він повільно підходить до столу, затискуючи пальцями кіптявий гніт лампи. Та шипить, наче потривожена кішка.
У кімнаті темно й тихо.

3

Всесвітній вісник

Сенсація! Сенсація! Сенсація!

*Планетника знайшли мертвим у своєму будинку.
Порушено перемир'я! Наближається війна!*

4

Дівчинка прокинулася. Хоча тілу холодно, на душі напрочуд тепло й спокійно.

Лу обережно спустилася вниз і повернулася під навіс. Макс лежав у тій самій позі й дивився в одну точку. Лу сподівалася, що він опритомніє і заговорить, але цього не сталося. Вона повільно доторкнулася до сухої, блідої руки брата й автоматично поправила ковдру.

Нашвидку зібравши рюкзак, Лу заплющила очі і, як могла, прочитала молитву. Лише одну.

Вилізши з-під навісу, дівчинка впевненим рухом застігнула куртку. Свіже ранкове повітря струменіло, бадьорило й рум'янило прохолодними дотиками веснянкувате обличчя. Дірява шапка абияк прикривала неслухняні руді пасма. Важкий рюкзак відтягував худючі плечі.

Лу глибоко позіхнула й огляділася на всі боки – ні душі, ні звуку.

Напівпрозора туманна імла щільно застилає посірілу траву, повиваючи синюватим серпанком бетонні стіни розваленого й змарнілого будинку. Він назавжди застиг у неприродній позі.

Увагу дівчинки привернув великий птах із широкими, як у грифа, крилами, довгою голою шиєю й загнутим убік дзьобом. Справжній потвора!

Він стоїть зовсім поруч. Чорні цятки вузьких очей уважно вивчають дівчинку. Птах повільно веде гачкуватим носом, намагаючись вловити запах, і завмирає на мить. Дівчинка не рухається. Вони пильно дивляться один на одного. Птах різко змахує широкими облізлыми крильми, мотнувши масивною, без пір'я, головою, й видає огидний скрекіт. Кошаве тіло незвичайної пернатої істоти смикається, ніби кашляє. Потвора ховається у бетонному отворі зруйнованої будівлі.

Лу не відразу вийшла із заціпеніння, продовжуючи дивитися в порожнечу. Інтуїтивно грюкнувши долонею по кишені

куртки, вона витягла складаний ніж, відчувши його вагу в руці. Підняла із землі металеву палицю, яку Макс завжди носив із собою. Палиця призначалася для захисту.

Дівчинка попрямувала туди, де піднімався з пекла овал помаранчево-вогняного диска, недбало перемішуючи фарби сіривато-білого неба.

Потрібно знайти їжу й безпечне тепле місце.

Лу не розуміла, чи хотілося їй жити в той момент. Вона йшла, час від часу озиралася, звично думаючи, що брат поруч. Дівчинка залишилася одна, сам на сам із чужим і страшним світом. Що чекає попереду, вона не знала, але була впевнена, що, покинувши це забуте Богом місце, можна знайти людей.

Життя – це постійний вибір. У той день Лу вибрала життя, хоча навряд чи це можна назвати вибором. Так, не життя – виживання.

5

У залі з тьмяним світлом клубочиться дим від дорогих сигар і повільно осідає на стелі, заповнюючи проміжки диковинної ліпнини й відтворюючи найдрібніші деталі витіюватих візерунків.

М'яко звучить класична мелодія. Чути чоловічі голоси, надійно захищені від чужого вуха товстими дверима. Один – низький, владний, часом колоритний і густий. Інший – хрипуватий, з високими вабливими нотками, улесливий, твердий.

– Прислухайся-но, скільки в ній життя, – каже власник владного голосу про мелодію.

Він випускає густе кільце диму, воно повільно й плавно перетинає кімнату.

– Яку досконалість і пишність несе кожен її такт! Вона змушує тіло звучати по-новому, в унісон із музикою Всесвіту.

У володаря улесливого голосу ледь помітний косий шрам на правій скроні. Чоловік не відповідає. Він дивиться в нікуди.

– Я чув ранкові новини. Шкода старого, я любив його.

– Це непоправна втрата, але іншого виходу не було. У смерті вкотре він знайшов життя.

– Як казали древні, життя – це всього лише сукупність нікчемних дрібниць. Ти знаєш, де шукати наступного?

– Старий залишив перед смертю кілька зачіпок. Є припущення щодо двох, максимум трьох місць.

– Організуй усе як слід. З огляду на наслідки цієї історії у нас мало часу. Я на тебе сподіваюся.

Чоловік зі шрамом ховається за дверима.

У густому диму переливаються квіткові ланцюги й факели Гіменея. Амури, злісні сатири, демони і їх душі грають, сміються і борються за життя.

6

У повітрі зібралася густа ранкова волога. Дрібні краплі нескінченної мряки сірим водним пилом висять у просторі, повільно осідаючи довкруг.

Дівчинка прямує тріснутою автомагістраллю, густо зарослою травою. Високі металеві конструкції, колишні опори ліній електропередач, щільно обплетені сіро-жовтими стеблами рослин, мовчазно стоять, скинувши розірвані канати дротів, немов міфічні чудовиська зі зміями замість волосся.

Лу задивилася на потворний силует величезного заводу, що виднівся вдалині, поруч із лінією горизонту. Він нагадував їй велетенського морського змія, який випірнув з океанської безодні. Гігантське тіло завмерло навіки, масивним кінцівкам не судилося рухатися, сотні очей згасли.

«Мені іноді здається, що нікого не залишилося в цьому неживому, покинутому світі, – думала дівчинка. – Коли Творець побачить те, що відбувається, він обов'язково здивується! Якщо він, звичайно, дізнається про це!»

Далі дороги немає, шосе зруйновано. На сотні метрів уперед сягає величезна, як після землетрусу, воронка. На дні лежать, немов іграшкові, пасажирські безпілотники, електромобілі, скутери, шматки стін зруйнованих будинків. Ніби велетень залишив відбиток величезних долонь і потоптався широкими лапатими ступнями.

Відбиток руйнування, трагедії і катастрофи. Немов людський розум зійшовся в нерівній сутичці з природними силами, в якій природа взяла верх. А по-іншому не буває, вона завжди виграє. Природа здолала людей і продовжує перемагати, повільно поглинаючи наслідки людської рукотворної цивілізації.

Коли Лу була маленькою, її тато любив міркувати про світобудову за чашкою чаю й передбачав, що епосі технологій

коли-небудь настане кінець, і він буде не найприємнішим. Він і гадки не мав, що його пророкування виявиться правдою. Страшною та жахливою.

Лу довелося йти в обхід, заглиблюючись у ліс.

Хашці поводитись напрочуд тихо, лише іноді видаючи пронизливе виття. Дівчинка час від часу зупинялася й прислухалась. Поруч нервово закричав звір. Лу ніколи не думала, що звичайний звірячий вереск може бути таким злісним і лячним.

Вона спустилася вниз широкою западиною пагорба, акуратно переступаючи через коріння й валуни, покриті слизьким зеленим мохом. М'який і місцями вологий ґрунт змінився твердою кам'яницею, встеленою висохлим будяком, шипи якого впивалися гострими наконечниками в черевики та штани. Лу стривожено роззиралася на всі боки, намагаючись вибратися із загрозливих заростей.

У гушавині чагарнику дівчинка натрапила на муміфіковане тіло жінки та дитини. Поруч із трупами, що нудотно тхнули, лежала купа зотлілого ганчір'я й зіпсованих продуктів. Серце дівчинки застукотіло, немов дерев'яне калатало, руки оніміли, пальці до блідості стиснули металеву палицю. Лу відкрила рот і судорожно хапала повітря, намагаючись не дивитися на мерців.

«До цих спотворених природою тіл неможливо звикнути!»

Дівчинка вийшла з лісу на просторий пустир. Під ногами закуріла помаранчево-червона земля, затягнута сухою кіркою. Лу мало не впала, вдарившись ногою об щось тверде й масивне. У рудій пилюці лежав довгастий скелет парнокопитної тварини, ймовірно, коров'ячий. Білястий череп без одного рога. Зуби на верхній щелепі через один. У черепі зіяла велика діра, дрібні кістяні уламки провалилися всередину. Лу постукала палицею по стінці черепа. З отвору між зубів вискочила коротенька змійка, незадоволена, що її потривожили, і поповзла геть, залишаючи на піску візерункові лінії.